

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871
 ΣΥΜΦΩΝΙΚΑΙ — ΛΑΪΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Κυριακή 1 Δεκεμβρίου 1929
ώρα 11 π. μ. άκριβώς

ΔΕΥΤΕΡΑ ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893 - 1929

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΔΗΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΛΙΣΤ

LILIANA DOBRI CHRISTOVA

(Πιάνο)

ΣΩΚΡ. ΖΑΡΓΑΝΗΣ

(Πλαγιάνλος)

Μετά την έναρξιν της Συναυλίας ή είσοδος επιτρέπεται μόνον κατά τὰ διαλείμματα.

Τιμή αναλυτικῶ προγράμματος Δρ. 3.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. *Πρώτη Συμφωνία* L. van BEEETHOVEN
I Adagio molto, Allegro con
brio
II Andante cantabile con moto
III Menuetto, Allegro molto e
vivace
IV Adagio, Allegro molto vivace
ὕπὸ τῆς ὀρχήστρας

2. *Κοντσέρτο* διὰ πιάνο ἄρ. 4 εἰς Σολ. . L. van BEEETHOVEN
I Allegro moderato
II Andante con moto
III Rondo vivace
Ἡ Δ^ης L. Christova

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. *6me Solo de concert* J. DEMERSSEMANN
I Maestoso marziale
II Chanson napolitaine
III Final Saltarelle
Ὁ κ. Σ. Ζαργάνης συνοδεῖα κλειδοκονμβάλου

4. *Intermezzo* RICH. STRAUSS
Ἰντερμέδιο
Σκηνὴ τοῦ βάλς
ὕπὸ τῆς ὀρχήστρας
(πρώτη ἐκτέλεσις)

Πιάνο τῆς Συνταξίας STEINWAY & SONS

Ἀντιπρόσωπος: *Ε. Τσαμουρτζῆς*

L. van BEETHOVEN

Πρώτη Συμφωνία

Ἡ «Πρώτη Συμφωνία», ἔργον 21ον, εἰς ντο μείζ. ἐξετελέσθη διὰ πρώτην φοράν εἰς μίαν συναυλίαν ποῦ ἔδωσεν ὁ Μπετόβεν τὴν 2 Ἀπριλίου 1800. Τὰ μόνα ἔργα δι' ὀρχήστραν ποῦ εἶχε γράψει ἕως τότε ἦσαν οἱ δύο *κωνιάτες* τοῦ 1790 διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωσήφ II, καὶ τὴν ἀναβίβασιν εἰς τὸ θρόνον τοῦ Λεοπόλδου II, τὸ Ritterballet. τὰ δύο πρῶτα κωνιέρτα διὰ πιάνο, ὡς καὶ διάφοροι μικροὶ χοροὶ καὶ μενουέττα διὰ μικρὴν ὀρχήστραν. Μερικὰ θέματα τῆς 1ης Συμφωνίας εὐρίσκονται μὲ διαφόρους τύπους, σὲ τετράδια μὲ σκίτσα τοῦ 1795· θὰ ἦτο ὅμως τολμηρὸν νὰ συμπεράνωμεν δι' αὐτὸ ὅτι ὁ Μπετόβεν εἰργάσθη εἰς τὴν πρώτην συμφωνίαν πέντε ἔτη· ἀντιθέτως τὸ εὐκολὸν αὐτὸ ἔργον δὲν τὸν ἀπησχόλησε καὶ πολὺ.

Ἡ Συμφωνία εἰς ντο ἀρχίζει μὲ ἀργὴν εἰσαγωγὴν, δώδεκα μέτρων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἐπροκάλυψε στὰς ἀρχὰς ἀληθινὸν σκάνδαλον. Εἰς τὰ ἔργα τοῦ Χαῦδν καὶ Μότσαρτ αἱ εἰσαγωγαὶ αὐταὶ περιορίζονται εἰς τὸ νὰ καθορίσουν καὶ στερεοποιήσουν τὸν κύριον τόνον. Ἀντιθέτως ἡ πρώτη συμφωνία τοῦ νεαροῦ Μπετόβεν, ἀντὶ νὰ ἀρχίσῃ μὲ σύμφωνον συγχορδίαν στὸ ντο μείζ. ἀνοίγει μὲ διάφωνον συγχορδίαν στὸ φα, διπλοῦν τόλμημα, διὰ τὸ δεύτερον τῶν ὁποίων ἰδίως τὸν ἐμέμφθησαν πολὺ. Κατόπιν τὸ πρῶτον *allegro* ἀναπτύσσεται κανονικῶς εἰς τὸν τύπον τῆς σονάτας· ἡ ἔκθεσις περιλαμβάνει τὰ δύο τυπικὰ μοτίβα εἰς ντο καὶ σολ καὶ ἐπαναλαμβάνεται, ἡ ἀνάπτυξις, βραχεία καὶ ὀλίγον ἰσχνή, μεταχειρίζεται τύπους ποῦ μνηρίζουν ἀόμνη σχολεῖον ἢ ἀνακεφαλαίωσις διακρίνεται δι' ἐνορχήστρωσιν συγὰ νέαν καὶ μίαν *coda* ποῦ ἐπαναφέρει τὸ πρῶτον θέμα.

Τὸ *andante cantabile*, εἰς φα μείζ. εἰς 3)8, πολὺ συγγενὲς μὲ τὸν συμμετρικὸν ρυθμὸν τοῦ τετάρτου κουαρτέτου ποῦ ἔγραψεν τὸν ἴδιον καιρῶ, ἐκτυλίσσεται ἐπίσης μέσα σὲ μιμήσεις ἀρκετὰ σχολαστικῆς,

44

δπου όμως ή μεγαλοφνία τοῦ Μπετόβεν διαφαίνεται ἤδη ἀπό διάφορα ἔξυπνα καὶ ὠραία εὐρήματα, ὅπως π. χ. τὸ πεντάλ τῶν τυμπάνων εἰς *ra* καὶ ὄχι εἰς *re*. Λιὰ τὸ τρίτον μέρος Μπετόβεν ἐκράτησε τὸν τίτλον τοῦ μενουέττου, ἀλλὰ καθώρισεν ἀγωγὴν *allegro molto e vivace*, ἀγωγὴν δηλαδὴ *σκιέριστον* εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κάποιο τμήμα ποῦ ἐπανέρχεται μὲ μετατροπλίαν καὶ μὲ τοὺς ἀρχικοὺς φθόγγους τοῦ θέματος, φέρει ἤδη χαρακτηριστὰ πολὺ συμφωνικόν. Τὸ τελικὸν *tondo*, γεμάτο ζωὴν καὶ φῶς, ὑπερβαίνει ὀλίγον τὸ ἐπίπεδον τῶν σχετικῶν *rondo* τοῦ Χάυδν.

Ὅσον δευτὴ καὶ ἂν μᾶς φαίνεται σήμερον ἡ Πρώτη Συμφωνία κοντὰ στῆς ἄλλες ποῦ ἠκολούθησαν, ἐξέπληξε μὲ τὴν τολμηρότητά του τοὺς ἀκροατὰς τοῦ 1800. Παρατηρήθη εἰς αὐτὴν χοῆσις τῶν πνευστῶν ὀργάνων πολὺ περὶ πλατεῖα καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχαν συνειθίσει ὁ Χάυδν καὶ ὁ Μότσαρτ. Πράγματι ὁ Μπετόβεν ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κάμνει χοῆσιν τοῦ διαφόρου χρώματος τῶν ὀργάνων διὰ νὰ προσθέσῃ στὴν μουσικαὴν του τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀντιθέσεως τὴν ὁποίαν δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ, οὔτε στὴν σονάταν, οὔτε στὸ κουαρτέττο.

R. STRAUSS *

Intermezzo

Τὸ «Intermezzo» τοῦ R. Strauss εἶναι κωμικὴ ὄπερα εἰς δύο πράξεις, τὸ λιμπρέττο τῆς ὁποίας ἔγραψε, ὁ ἴδιος ἐπὶ διαφόρων ἐπεισοδίων τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ ιδιωτικῆς του ζωῆς. Ἐκ τῶν δύο ἐκτελουμένων ἀποσπασμάτων τὸ πρῶτον παριστᾷ τὴν στιγμὴς τῆς μοναξιάς τῆς συζύγου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σύζυγος ἔχει ἀναχωρήσει εἰς καλλιτεχνικὸν ταξεῖδιον. Τὸ δεύτερον, «Σαγνὴ βάλς», ἡμᾶς δείχνει τὴν συζύγον ἢ ὁποία, ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός της, πηγίνει εἰς ἓνα χορὸν μὲ τὸν φίλον της.